

Viering in De Tronk - Kerk op IJburg

2 december 2007

Lezingen: Jesaja 2: 1-5 en Matth. 2: 1-12

Toespraak door Leo Nederstigt (pastor van de Gerardus Majella)

Zusters en broeders,

Ze stonden daar op Vrijdagavond in de miezerige wind op het Damrak. Het waren mensen van Amnestie International en mensen van de San Egidio-gemeenschap. Op de Beurs was een lichtreclame aangebracht tegen de doodstraf. Voorbijgangers werden uitgenodigd een petitie te ondertekenen.

Op dezelfde dag waren er op het Museumplein honderden scholieren. Ik betrapte me er op dat ik ouder word, want ik vond het eigenlijk maar een stelletje snotneuzen. Maar van de andere kant willen deze jongeren iets goeds. Ze zijn niet uit op hun eigen gemak. Ze willen goed onderwijs om beslagen ten eis deel te nemen aan de samenleving.

Er gebeurde nog iets op die dag. Nederland blijft nog een paar jaar in Afghanistan. Sinds er een van onze parochianen in Uruzagan zit, weet ik wat dat voor hem en voor zijn ouders betekent aan angst, onzekerheid en zorgen. Er wordt veel getwijfeld over deze missie, maar degenen die gaan, zijn daar veelal met hele goede bedoelingen.

Waarom haal ik de voorvallen van een dag naar voren? Ik doe dat omdat er mensen zijn, die menen dat alle enthousiasme is gedooft. In de zeventiger en tachtiger jaren gonsde het van actiegroepen, beweging voor gerechtigheid en vrede, gerichtheid op de verbetering van de wereld. Ook in de kerk leek het allemaal heel hoopvol en enthousiasmerend. RK betekende voor een aantal mensen niet rooms katholiek maar riskant katholiek. Dat was een uiting van de uitdaging en de hoop die er in die dagen ongetwijfeld in het geloof en in de kerk verborgen lagen.

We zijn in een andere tijd gekomen. Onze kerk is aan het restaureren. De actiegroepen zijn verstomd. Voor de vrede krijg je zeker niet meer zoveel mensen op de been als een 25 jaar geleden.

Is dan het verlangen in ons mensen gedooft? Zijn we overgegaan tot een nuchterheid die ons helemaal op onszelf concentreert: "Zorg dat mijn wereldje veilig en overzichtelijk is. Ik heb genoeg aan mezelf, aan mijn kinderen, aan mijn school of aan mijn baan ... val me niet teveel lastig met andere dingen..."

Is het verlangen in ons gedooft en kunnen we niet meer geloven in een andere of betere wereld?

Er worden petitie's ondertekend voor de doodstraf. Een van onze parochianen correspondeert al jaren met mensen die ter dood zijn veroordeeld in Amerika en onlangs heeft zij de moed opgebracht om een paar van die mensen op te zoeken. "Ik kwam er niet verbitterd vandaan," zo vertelde ze. "Ik voelde me juist goed, dat ik een paar mensen het gevoel heb gegeven dat ze er toe doen."

Er komen mensen op voor onderdrukte mensen in Afghanistan. Er strijden jongeren voor goed onderwijs. En mag ik ook nog eens naar voren brengen wat er in onze parochie gebeurt? Week in week uit zijn mensen in de weer om hier iets goeds te laten gebeuren: de samenspraak, het Flevohuis, de bezoeken, de lectoren

Juist in een tijd waarin wat meewarig wordt aangekeken als je werk maakt van je geloof, durven mensen dapper en volhardend door te gaan.

Is het verlangen gedoofd? Ik lees uit het Evangelie dat je hetzelfde op verschillende manieren kan doen. "Twee mensen zin op de akker aan het werk. De een wordt meegenomen, de ander achtergelaten. Twee vrouwen zijn aan het malen, de een wordt meegenomen, de ander achtergelaten."

Wat betekenen die zinnen uit het Evangelie? In de beschrijving van de Evangelist bespeur ik enige nuchterheid. Er staat wel van alles voor de deur, maar ondertussen gaat het leven ook gewoon door. Er moet gegeten en gedronken worden. Mensen trouwen en hebben lief. Maar dan komt op een onverwacht uur de Mensenzoon. De een gaat mee. De ander blijft achter. De een gaat binnen in het Koninkrijk van God. De ander blijft waar hij of zij is. Maar ze doen toch hetzelfde? Natuurlijk doen ze dat. Maar wellicht is er toch een verschil. De een houdt het verlangen levend naar de toekomst, naar Gods koninkrijk. De ander doet gewoon wat hij of zij moet doen, omdat je toch wat moet

Misschien heeft u ook deze ervaring: soms doe je wat je moet doen met een zekere sleur, uit de macht van de gewoonte of omdat dat nu eenmaal van je verwacht wordt. Maar een andere keer zit er geestkracht, liefde of bewogenheid in je werk. Iets belangrijks als leiding geven, een opdracht uitvoeren kan je soms doen zonder spirit, terwijl je zoiets schijnbaar eenvoudig als koffie schenken, de afwas doen, iets opruimen of ordenen met heel veel toewijding en liefde kan verrichten.

Waarin zit het verschil? Er komen vandaag in de lezingen heel bijzondere dingen naar voren. Er wordt in de lezing van Jesaja een visioen van vrede geschetst. In de Evangelielezing gaat het over de komst van de Mensenzoon. Beide toekomstvisioenen behoren tot ons geloof of beter tot onze hoop.

Je hoeft er wellicht niet iedere minuut aan te denken, maar je kan wel de gewone dingen die je doet, laten dragen door die dromen. Ik bedoel gewoon, dat het eenvoudige, het gewone, de toewijding, de trouw, het goede dat we doen of proberen te doen dient ergens voor. Het brengt die dromen dichterbij. Ze worden deel van ons bestaan.

Advent is de tijd waarin we mogen beseffen dat we met gegronde hoop mogen leven en dat het kleine dat wij bijdragen die hoop versterkt.

Volgens mij helpt dat om tegen de dingen van alle dag aan te kijken. We moeten natuurlijk kritisch zijn ten aanzien van wat mensen doen, ten aanzien van de politiek. Het is niet nodig om het met scholieren of kabinetsbeslissingen eens te zijn. Je mag ook kritisch in de kerk blijven staan. Maar volgens mij is het ook goed om tussen en onder al de dingen die mensen doen, zeggen en verlangen, het grote verlangen te ontdekken naar Gods koninkrijk, dat zich ongetwijfeld baan breekt en dat komt op een wijze en op een uur waarvan we geen notie hebben, maar dat zeker komende is.